treball
Proletari de tot els
EXTRA
Òrgan central del Partit Socialista Unificat de Catalunya
Número 426 Barcelona, 20 de novembre de 1975 Preu: 5 pessetes

EL DICTADOR HA MORT

No al continuisme de Juan Carlos
Imposem l'amnistia i la llibertat!

FRANCO HA MORT !

Després d'una lenta agonia prolongada artificialment per una camarilla desesperada i àvida de poder, el dictador ha mort d'una mort merescudament horrible, envoltat del menyspreu general dintre i fora d'Espanya.

Aquesta mort fa girar un full de la nostra història. Passi el que passi, ara les coses no poden seguir igual.

El sistema de poder sorgit de la guerra civil, al servei d'una minoria corrompuda i reaccionària, es va organitzar fins a tal punt entorn de la persona de Franco que la seva desaparició ha de fer-lo trontollar.

Tothom, avui, és conscient, d'una manera o d'una altra, que l'equilibri precari del poder trontolla. Avui, amb la desaparició de Franco, la dictadura feixista és més feble que mai. La conjuntura,doncs, és més favorable que mai a la democràcia.S'obre,per a Catalunya i per a tot Espanya, un període de possibilitats i d'esperances exaltants, i aquest és el sentiment dels centenars de milers,dels milions de persones que avui celebren aquesta mort com una gran diada,com una festivitat popular. EL CAMÍ CAP A LA LLIBERTAT, CAP A LA DEMOCRÀCIA, ES VEU NETEJAT D'UN OBSTACLE FONAMENTAL.

Franco ha representat no sols la unitat de la dreta reaccionària, sinó també el símbol de la seva victòria sobre les forces populars. Desaparegut aquest símbol,desapareix també un obstacle psicològic de primera magnitud que ha frenat la lluita de les masses per la democràcia.

Què passarà ara? Resoldrà Juan Carlos els problemes? No. No els resoldrà. La seva acceptació servil de la legalitat franquista ha compromès als ulls del poble la figura política del monarca del Movimiento. I si això no fos suficient, Juan Carlos ha tingut ocasió de demostrar amb fets que comença el seu regnat fent-se còmplice de les actuacions més opressives, més salvatges i més inícuës de la dictadura de Franco.

Juan Carlos es va fer còmplice de la mort, el 27 de setembre,dels 5 acusats de terrorisme, per als quals fins i tot el papa Pau VI havia demanat la commutació de la pena.

Juan Carlos,ja com a cap d'estat, ha tingut la responsabilitat màxima d'una política de brutal repressió contra treballadors i altres ciutadans pacífics, contra la premsa, contra l'oposició democràtica,contra sectors de l'església i de l'exèrcit. Durant el seu interregne s'ha accentuat la pràctica de la tortura com en les èpoques pitjors de la dictadura -casos de Manresa i Barcelona, per exemple-; s'han multiplicat les persecucions d'antifranquistes a trets de pistola pels carrers; han proliferat les agressions i sancions a sacerdots; s'han agreujat les condicions de detenció dels oficials de l'exèrcit processats per les seves idees democràtiques.

En particular,denunciem l'operació desencadenada a Madrid contra comunistes coneguts pel fet d'haver passat molts anys a la presó, entre els quals figura Simón Sánchez Montero, com un acte destinat a colpejar el partit més nombrós, decidit i actiu de l'oposició democràtica, i que pot preludiar d'altres atacs contra les restants forces d'oposició

al règim. Cridem tothom a exigir la llibertat dels detinguts i a dificultar per tots els mitjans possibles noves agressions policíaques d'aquesta mena.

Juan Carlos ha protagonitzat,doncs, abans de tenir la corona, una de les etapes de repressió més intensa i brutal conegudes en els darrers temps. ¿Com és possible esperar una real evolució democràtica sota la seva guia?

Juan Carlos ha presidit el Consell de Ministres que ha adoptat les recents mides econòmiques, caracteritzades pel manteniment d'una congelació de salaris i unes puges de preu estratègiques que empitjoraran el nivell de vida del poble treballador.

Juan Carlos ha procedit a un comerç indigne amb el Sàhara Occidental,venut a Marroc i Mauritània a canvi de la garantia per als negocis de quatre beneficiats del règim. Si es compleixen les previsions del pacte firmat per Espanya, Marroc i Mauritània, a esquenes del poble saharaí i d'Algèria,l'autodeterminació d'aquest poble serà una farsa i quedaran preservats els interessos econòmics i estratègics dels imperialismes espanyol i germano-ianqui. La dignitat dels pobles d'Espanya i de l'exèrcit espanyol ha estat sacrificada vergonyosament a uns interessos inconfessables.

¿Com esperar res de bo d'un home que, durant la seva estada interina al poder,ha omplert així el seu full de serveis?

No. No cal esperar de Juan Carlos cap solució positiva als problemes del poble. No pot redreçar la situació econòmica, no pot governar sense repressió,no pot concedir autèntiques llibertats polítiques i sindicals, no pot reconèixer a Catalunya els seus drets com a nació. Això només ho pot arrencar el poble amb la seva lluita. L'única cosa que canvia és que després de la mort de Franco aquesta lluita es veurà afavorida per la més gran precarietat del règim.

Avui amb Juan Carlos com ahir amb Franco, no hi ha cap possible sortida democràtica sense una ruptura. No un canvi evolutiu que vagi donant parcel.les de "llibertat", sinó un trencament amb les institucions del franquisme que doni la paraula al poble, amb una AMNISTIA,amb LLIBERTATS POLITIQUES per a tothom sense discriminacions,amb ELECCIONS LLIURES A CORTS CONSTITUENTS,tot això acompanyat de la instauració a Madrid d'un GOVERN PROVISIONAL DE RECONCILIACIÓ i un GOVERN PROVISIONAL DE LA GENERALITAT a Barcelona.

El recent acord de la Junta Democràtica d'Espanya i la Plataforma de Convergència Democràtica,que reuneixen les forces decisives de l'oposició democràtica -acord al qual han donat suport les plataformes unitàries catalanes: Assemblea de Catalunya i Coordinadora de Forces Polítiques-, de cara a una acció unida per implantar un programa mínim com l'anterior,facilita la marxa cap a la ruptura.

Però aquest programa no es traduirà en fets si les masses populars no passen a l'acció. La qüestió, ara, no és esperar què farà Juan Carlos, sinó en quina mida el poble intervindrà activament en l'escenari polític. Cal que prenguem consciència que de tots dependrà el que passarà.No es tracta de preguntar: què passarà?, sinó: QUE HEM DE FER?

Els comunistes cridem el poble de Catalunya a deixar de banda qualsevol actitud de passivitat i espera, i a llançar-se a l'acció.Es l'hora del protagonisme de les masses populars. Es l'hora d'una GRAN OFENSIVA DE MASSES PER L'AMNISTIA I PER LA LLIBERTAT.

El Comitè Executiu del P.S.U.C. cridà en particular cada comunista, cada organització del Partit, a posar en tensió tota la seva capacitat de lluita i a convertir-se en centre d'agitació, d'organització de les masses, d'iniciativa.Des dels llocs de treball, d'estudi o de residència, des del carrer, cal crear una pressió irresistible a favor de l'amnistia i les llibertats,cal desencadenar una irrupció democràtica de les masses populars en la vida política que faci insostenible la permanència de la dictadura i precipiti el canvi.

Cal obrir a totes les organitzacions polítiques i moviments de masses el debat sobre les vies i els terminis per convocar l'ACCIÓ DEMOCRÀTICA NACIONAL DE CATALUNYA.Però sense esperar crides generals, cal desplegar des d'ara la màxima iniciativa per portar a totes les capes del poble, a tots els racons del país, la idea de la necessitat d'un combat de masses per imposar l'alternativa democràtica. I per ocupar amb audàcia tot el terreny que vagi abandonant la dictadura en la seva retirada, creant situacions democràtiques de fet allà on sigui possible i reforçant així la pressió democràtica per baix.

Es moment d'abandonar les rutines i buscar el contacte amb els més amplis sectors populars, sortint al carrer i difonent el clam d'amnistia i de llibertat a través de les formes més audaces d'agitació.

Es particularment urgent intensificar l'exigència d'AMNISTIA,que pot expressar-se per múltiples vies legals i obertes, i mantenir-se alerta als perills que poden córrer en aquests instants inderts els presos polítics a les presons.

No és moment d'esperes ni vacil.lacions. ES MOMENT DE LLANÇAR-SE DECIDIDAMENT A LA LLUITA PER L'AMNISTIA I LA LLIBERTAT.

El Comitè Executiu del

Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Barcelona, 20 de novembre de 1975.